

UZAVĚŘKA 14.3.2019

PIŠTINOVINY 16

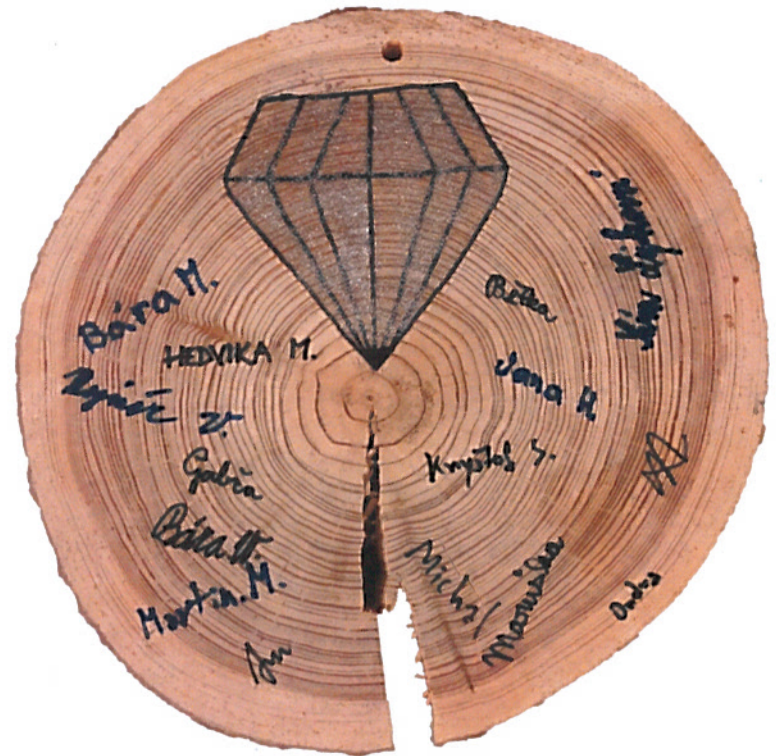
Milí Čtenáři,

v Brně už pomalu odeznívá zima a toji poslední zbytky sněhu. Na zahradkách kvetou sněženky a na modré obloze svítí slunce. Po České republice řádí pořádná obleva a vůbec jí nevadí, že jaro kalendářně začíná až za měsíc. A do tohoto času vychází 16. číslo Pištinovin plné zajímavých článků. Ráda bych Vás upozornila na jeden obzvláště vydařený a to článek o Velkém Čmoudíkovi, který vytvořila Barbara Machátová. Na obálce dokonce můžete spatřit jeho vyvedenou fotografii. Co se obálky týče, jistě jste si všimli fotky diamantového pištíku, který byl dne 6.2.2019 na malé slavnosti umění slavnostně předán vášnivému sběrateli pištíků Mojmírovi Poláčkovi. Celý saltleskal, nadšení nebralo konce. A na závěr krátka radostná novinka. Podařilo se nám na stránkách Collegia pro vita create vytvořit archiv čísel Pištinovin, která vyšla v letech 2018 a 2017. Ten už čeká jen na to, až si ho prohlédnete. :)

Příjemné čtení přeje,
Alžběta Poláčková

DĚKUJEME VŠEM, KDO SI PŘEDPLATILI PIŠTINOVINY NA ROK 2019. DĚKUJEME TAKÉ VŠEM, KDO POSLALI NĚJAKOU TU KORUNU NAVÍC.

-redakce Pištinovin

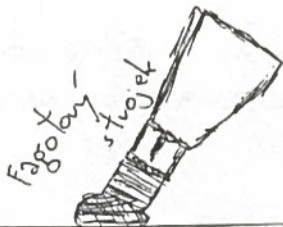

Na Malé slavnosti umění 6. února obdržel z rukou Báry Machátové za zásluhy o Pištiklub Diamantový šedesátipištík Mojmír Poláček.

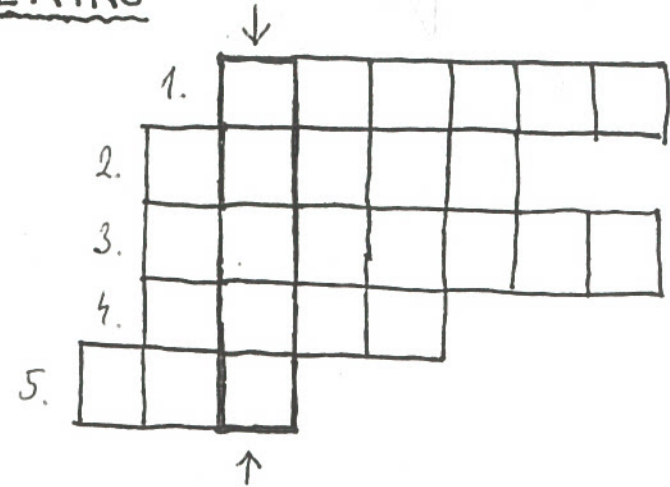
Fagot

Fagot je dřevěný dechový nástroj. Ke hře na fagot se používá strojek, který je vyrobený z tvrdé rákosovité. První fagot vznikl v Itálii v 17. století. Fagoty se vyrábí z javorového dřeva. Celý nástroj je dlouhý 1,35m, celková délka vzduchového sloupce je 2,59m - vzduch proudí přes strojek do esa z esa přes křížlo, botu, basovou hůl do ozvučnice. Samotný zvuk fagotu se tvoří ve strojku. Když přes strojek proudí vzduch, tak se vorkmití a tyto kmity se přenesou na celý nástroj. Fagot je laděn v C. Nejnižší tón fagotu je kontra B a nejvyšší je až vyšší tóny se hraje jen s velkými obtížemi. Fagot hraje téměř čtyři oktávy.

italsky: fagotto
německy: Fagott
francouzsky: basson
anglicky: bassoon

LUŠTĚNINY

1. Taneček na tři doby.
2. Slabě (v hudebním nářevoloví)
3. Při ladění houslí se otáč... ..
4. Panza v hudbě je po... .
5. Umělecké trojice jsou t... .

Tajenka:

Strunný hudební nástroj a zároveň název deváté, nedokončené opery Bedřicha Smetany je: _____

Najdi v každé větě název hudebního nástroje:

1. Chtěl bych plout na loďce.
2. Ukul Ele podkovu.
3. Ani zvonky ta rambírka nesklikdila.
4. Došel a víc zmizel.
5. Přilep i anotaci.

Pišťivé kalendárium

Velectěnému Pišťictvu na vědomí se dávají termíny, které rezervují v rodinných kalendářích pro společné hudební aktivity v nejbližší době.

Středa 10. dubna 2019 v 17,30
Malá slavnost umění

8. - 12. května 2019
Otvírání studánek Želichov u Vlašimi

Středa 22. května 2019
Výroční koncert Pišťibandu na Radnici v Komíně

14. - 16. června 2019
Vyhrávání Pišťibandu na festivalu Waldorf 100 v Praze

21. - 28. července 2019
Celostátní slet mladých hudebníků
(Hudební pracovní tábor)
Biodynamická farma Fořt v Podkrkonoší

27. srpna. - 1. září 2019
Pišťitábor Červená Lhota

K tomuto přehledu si dovoluji připojit několik vysvětlujících poznámek:

Všechny aktivity Pišťiklubu a Pišťibandu jsou samozřejmě zcela dobrovolné. Na druhou stranu je však dobré mít na paměti, že každá hudební kapela musí hrát v pokud možno kompletním obsazení, má-li být muzika trochu k světu. V našich náročných aranžmá má každá nástrojová skupina nezastupitelnou roli a speciální part. Proto jsou jednotlivé nástrojové sekce obsazeny - je-li to možné - dvěma hráči pro případ onemocnění nebo jiné nezbytné a víceméně výji-

mečné nepřítomnosti.

Tím také apeluji na rodinné rady a prosím o zohlednění termínů při plánování dalších aktivit dětí. V případě, že víte dopředu o kolizi, budu vděčen za avizo, při hromadnějších střetech zájmů se mohou některé termíny s předstihem upravit a nebo aktivity zrušit.

Pobytové víkendové nebo i termínově rozšířené akce představují složitější logistiku spojenou s dopravou dětí a nástrojů, nakupováním, vařením etc.. V tom nám částečně pomáhá možnost půjčit od školy Velkého Čmoudíka, který pojme osm dětí, řidiče a objemný náklad. Protože Pišťiband má aktuálně 16 brněnských členů, potřebovali bychom na převoz souboru takové Čmoudíky dva. Jsem proto velmi vděčen těm nejmenovaným rodinám (Dadákoví, Mejzlíkoví, Líp-kovi, Poláčkoví), kteří mají vícemístné rodinné automobily a zpravidla velmi ochotně přispěchají s nabídkou odvozu přebývajících dětí a velmi často také pomáhají na místě s organizací nebo přípravou jídla.

Jak jsem již psal, od nového roku vozí Čmoudík denně do školy obědy a tak jej nelze využít ve všední dny. Zůstává tak ohrožen výjezd na velmi pěkné květnové Otvírání studánek, kde chci děti uvolnit na dva dny ze školy, aby stálo za to absolvovat poměrně dlouhou cestu. Alternativně lze použít i veřejnou dopravu, leč přesto se nedostává alespoň jednoho dospělého průvodce nebo řidiče pro doprovodné auto s nástroji a proviantem. Poptávám tedy jednoho řidiče nebo doprovod pro jízdu vlakem.

Řada rodičů se již zajímala o červencový týdenní mládežnický pobyt na Fořtu. Poprvé se nabízí nový formát letní aktivity pro -náctileté na místo zvolna odeznívající Červené Lhoty. Dílna představuje každodenní dopolední muzicírování ve skupině zhruba stejně vyspělých hráčů z celé republiky, (dvě skupiny po 20 lidech) odpoledne pak víceméně fakultativní program s možností sdružit se malých komorních partičkách nebo se věnovat jinému nehudebnímu programu. Program vede Zuzana Poláčková a Mojmir Poláček za asistence ostřílených studentů - členů souboru Souflé. Pobyt bude v sobotu korunován veřejným koncertem ve Vrchlabí nebo Trutnově. Vše se odbývá v prostorách secesního zámku v přírodním prostředí biodynamického statku v podhůří Černé Hory s koupáním v nedaleké říčce a možnými výlety do kopců.

Za veškeré Pišťictvo zdraví a těší se na viděnou MP

Usmívejte se!

Úsměv nestojí nic a přináší mnoho.
Obohacuje toho, kdo jej přijímá, aniž by
ochuzoval, který ho dává.

Trvá jen chvíličku, ale vzpomínka na něj
je někdy věčná. Nikdo není tak bohatý, aby
se bez něj obešel a nikdo není tak chudý,
aby ho nemohl darovat. Úsměv přináší štěstí
do domu, ve starostech je oporou, je
citlivým znakem přátelství.

V únavě přináší odpočinek, ve znechucení
a ve smutku je potěchou a pro každou
bolest je přirozeným lékem.

Je dobré, že si ho není možné koupit, ani
půjčit, protože má hodnotu chvíle,
kdy se dává. A kdybys někoho potkal
a on neměl pro tebe úsměv, i když na něj
čekáš, buď velkodušný a oblaž ho svým
úsměvem ty, protože nikdo nepotřebuje
úsměv jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

V. Faber

S úsměvem jde všechno líp!

K zamračení potřebujete 43 svalů.

(Zrovna tyto svaly nepotřebujete posilovat.)

K úsměvu vám stačí jen 17.

Usmívejte se!

Vtipy

Lékař: „Je mi to moc líto, pane Obhroublo,
ale trpíte smrtelnou chorobou
a zbývá vám už jen 10.“

Pacient: „Cože?! Jak to myslíte 10? 10 čeho?
Měsíců? Týdnů?“

Lékař: „9...“

Můj pes počítá honil lidi na kole.

Nakonec to zašlo tak daleko, že jsme mu
to kolo museli vzít.

Když vidím čokoládu, slyším v hlavě dva hlasy.
Ten první říká: „Musíš sníst tu čokoládu.“ Ten druhý hlas
říká: „Slyšelás dobře. Sněz tu čokoládu.“

Co by si měl na náhrobní kámen nechat vytesat
matematik?

S tímhle nepočítal

Kapitola třetí:

Hlavní město daleko

Z *Weisburgu* jsem vyrazil pozdě odpoledne. Samozřejmě jsem si nakoupil jídlo a další potřeby pro táboření, které mi scházely. Nemusel jsem šetřit, dva zlaté jsou opravdu hodně. Abychom v tom měli jasno, **jeden zlatý je sto stříbrných a jeden stříbrný je deset bronzových**. Za pět bronzových se dá sehnat bochník chleba.

Vyšel jsem ven z pevnosti a sešel pěšinkou dolů na cestu, která vedla kolem *Weisburgu* dál do středu země elfů. Vyrazil jsem tedy po ní. Byla rovná, takže kilometry mi mizely pod nohama. Večer jsem už měl *Weisburg* daleko za sebou. Ale přede mnou byl problém, kde přespím. Po deseti minutách prodírání se hustým lesem u cesty jsem našel malou mýtinu. Byla moc hezká. Všude kolem rostly mladé buky a duby. Vzadu zurčel malý potůček s krásně ledovou vodou. Ihned jsem si postavil stan a dal si večeři. Měl jsem ještě teplý chleba a uzené maso. Nezapomněl jsem ani na vlka. Nechal jsem ho zhmotnit vedle sebe a hodil mu pěkný kus masa. Rychle ho sežral a začal loudit ještě jeden, tak jsem mu ho dal. To už měl naštěstí dost a já se mohl v klidu uložit ke spánku. Vlk si lehl před stan a já doufal, že mě bude hlídat. S touto myšlenkou, utrmácen chůzí a přemýšlející nad tím, co se vlastně tento den událo, jsem usnul.

Ráno mě probudilo slunce, které svými paprsky mezi stromy dosvítilo až na můj stan. Nad mýtinou se ještě v drobných chomáčcích vznášela mlha, než ji slunce úplně odpařilo. Ač nerad jsem vylezl ze stanu a opláchl si obličej v potoce. Na snídání jsem si dal chleba se sušeným ovocem a pár plátků masa. Po snídání jsem sbalil stan a naposledy se rozhlédl po mýtině. Vyrazil jsem a snažil se najít cestu. Po dvaceti minutách hledání jsem ji konečně spatřil. Sice odřený od trní, ale šťastný, protože začínal po půl roce první den, kdy jsem

nebyl ve vězení, jsem vyrazil do *Teetre* mé další zastávky. Cesta ale byla dlouhá a musel jsem kolem poledne překročit řeku.

Prošel jsem zatáčkou a spatřil, jak cesta vede do bažin, které byly u řek blízko jejich ústí do *Breuského* moře běžné. Pro jistotu jsem si napnul luk. Vlk byl pořád se mnou, ráno jsem ho nenechal zmizet, aby se dnes mohl pořádně proběhnout. Na bažinu nereagoval zrovna přívětivě. Určitě se mu nelíbil ten puch a komáři, kteří se objevili hned, jak jsme přišli blíž. Celou cestu jsem se měl neustále na pozoru. To taky zbrzdilo můj postup vpřed, takže jsem k samotné řece došel až dvě hodiny po poledni. U řeky cesta končila obratištěm pro koňské povozy. Hned vedle stál malý, ale dobře opevněný domek převozníka. Došel jsem k němu a zaklepal na dveře. Vyšel starý pán a zeptal se mě, jestli se chci dostat na druhou stranu řeky. Řekl jsem mu, že ano. Zašel do domu a za chvíli se vrátil s velkým železným klíčem. Zamkl dům a došel k velké pramci, kotvící u mola na konci cesty. Pro změnu odemkl řetěz, který poutal loď k molu.

Divil jsem se, že má všechno poctivě zamčené. „Jó moc lidí tady teď na podzim neprochází a taky je tu hodně vodníků bažinných, takových modrozelených potvor, které vylézají z močálů v tu nejmíň vhodnou chvíli. Umí pár vodních kouzel a opravdu není příjemné, když vyjdete ven o najednou se na vás rozstříkne koule vody,“ řekl mi. „Abych nezapomněl, za převos chci pět stříbrných.“ Podal jsem mu žádanou částku. Poděkoval a pokynul mi, ať nastoupím.

Loďka nebyla poháněná vesly, jak jsem si zprvu myslel, ale lanem, které vedlo od mohutného habru a táhlo se až někde na druhý břeh. Převozník se chopil lana a začal tahat, pramice se s trhnutím dala do pohybu. Pluli jsme docela slušnou rychlostí a klidnou plavbu rušilo jen občasné převozníkovo heknutí. Dopluli jsme skoro až na druhý břeh, když najednou převozník zaklel. Ukázal do vody, kde se k nám blížil had. Nebyl to ale normální had, na délku měl sedm metrů a měl dvě hlavy. Převozník se chopil harpuny a stoupl si na bok lodi. Vytasil jsem dýku. „Miř na hlavy,“ zavolal na mě převozník. Sám dobrou ránou harpunou jednu hlavu probodl. Bylo vidět, že to nedělá poprvé. Pokusil jsem se ho napodobit, ale nevyšlo to. Dýka minula druhou hlavu a

spadla do vody. Naštval jsem se, tajnost netajnost, zkřížil jsem ruce a máchl s nimi dolů. Hadova hlava odletěla pět metrů daleko. Převozník rychle chytil tělo a začal z něj vyřezávat srdce. „To bylo kouzlo?“ zeptal se mě. „Jo.“ Řekl jsem mu. „Dál se neptal a pokračoval v oddělování srdce od hadova těla. „Když budeme mít štěstí, stane se z něj lektvar, který vyléčí i useklé končetiny,“ řekl mi. „A já ti ho dám, abys měl něco na památku.“ Dál jsme jeli mlčky. Já jsem sledoval, jestli tady není nějaký další had.

Před námi bylo pár ostrůvků. Lano, po kterém převozník ručkoval, tady končilo připevněné skobou ke kameni. Převozník vzdychl a nasadil, vesla do držáků a zabral. Pluli jsme málem neviditelnou cestou mezi ostrovy a ostrůvky. Když jsme obepluli jeden větší ostrov, na kterém rostly i stromy uviděl jsem dům na vlas stejný tomu na druhé straně řeky. Převozník zakotvil u mola a já jsem mohl vystoupit. Z domku vyšel elf a začal zdravit převozníka. „Tak jaká byla cesta,“ ptal se. „Nepotkali jste moc hadů?“ „Ne. Jenom jednoho se dvěma hlavami.“ S těmi slovy vystoupil a já ho následoval.

Na mole jsme se rozloučili. Převozník mi dal léčivý lektvar a rozloučil se se mnou. „Dávej pozor na vodníky.“ Nabádal mě. „Na téhle straně řeky je jich opravdu hodně.“ S těmi slovy jsem vyrazil po cestě směr *Teetre*. Cesta vedla zase bažinou, ale tohle byla opravdu pořádná bažina. Místy cesta vedla po mostě na kůlech. V těch místech překonávala menší jezírka. Nad jedno jsem se naklonil, abych do něj lépe viděl. Najednou mě něco neviditelného začalo táhnout dolů. Bránil jsem se ze všech sil. Nakonec jsem se překulil doprostřed cesty, ale *vodník* byl rychlejší. V okamžiku na mě skočil a začal mě škrtit. Snažil jsem se klást odpor, ale on mě držel pevně. Už jsem ztrácel z nedostatku vzduchu v plicích dech, když mě napadlo vyvolat vlka. Jen jsem na to pomyslel, vlk stál vedle mě a za další chvíli se zakousl vodníkovi do krku. Vodník se začal se sykotem, jako když vaří voda, rozplývat. Bohužel po něm nic nezůstalo. Rozhlédl jsem se kolem, když jsem nic zvláštního neviděl, šel jsem dál. Cesta se proplétala bažinou a občas mostem přešla přes slepé říční rameno.

Před jedním větším mostem stál člověk a mířil na mě kopím. Přišel jsem blíž. „Stůj, nebo tě probodnu,“ řekl mi lámanou elfštinou. „A naval deset

stříbrných.“ *Asi je to zloděj, který se snaží okrást chudé pocestné. Honilo se mi hlavou. Zkusím to s ním po nejdříve po dobrém.* Pomyslel jsem si. „A proč bych ti je měl dávat. Tobě ten most patří?“ zeptal jsem se ho. „Protože jinak tě nepustím dál,“ odpověděl. „A co když ti je nedám a pokusím se projít?“ znovu jsem se zeptal. Bylo mi jasné, že cestu si budu muset vybojovat, ale za tu srandu to stálo. „Tak tě zabiju!“ řekl rozhodně člověk, ale bylo vidět, že ho moje chování vyvádí z míry. Jak domluvil, zhmotnil se vedle mě vlk. Muž strachy povyskočil, ale neustoupil. Na to jsem vytáhl luk a nachystal si šíp. Najednou proti mě ten člověk vystartoval a kopím mi mířil na hrud. Rychle jsem uskočil do strany, špička kopí mě minula snad jen o milimetr. Chytil jsem násadu kopí a škubnul. Muž se zapotácel a spadl na znak do bažiny, ta se záním zavřela. Když jsem se ujistil, že se už neobjeví, vyzkoušel jsem kopí. Vyvážené a ostré bylo dobře, tak jsem si ho nechal. Přešel jsem po mostě na druhou stranu. Zjistil jsem, že onen muž tu měl na stromě malý příbytek. Vylezl jsem k němu a Nenašel jsem v něm nic zvláštního, jen zlodějovo lůžko z větví a pár hrnců. Těch jsem se raději nedotkl. Slezl jsem a šel dál.

Bažiny pomalu mizely a cesta byla stále rovnější a lépe udržovaná. To znamenalo, že *Teetre* není daleko. K večeru jsem už dorazil do vesnice. Vlka jsem nechal zmizet. Stráže u brány si mě nevšímaly. Došel jsem na náves a hledal kudy dál do *Symelonu*, hlavního města elfů.

NA PŘÍPRAVĚ 16. ČÍSLA PIŠTINOVIN SE ZASLOUŽILI:

Šéfredaktorka: Alžběta Poláčková: 3, 8,
DALŠÍ PŘÍSPĚVKY: Michael Možný: 4, Lucie Vyskočilová: 5, Mojmir Poláček: 6, 7, Jana Hlaváčková: 9, 19, 22, Mojmir Vlach: 10, 11, 12, 13, Barbara Machátová: 14, Alena Rašová: 15, 16, 17, 18, Hedvika Mojdllová: 20, 21,

DĚKUJEME VŠEM, KTERÍ SE ZASLOUŽILI NA PŘÍPRAVĚ 16. ČÍSLA PIŠTINOVIN.

Velký Čmoudík

Pokud to někdo nevíte, tak velký Čmoudík je naše velké, modré, čmoudící auto. No, vlastně není naše, patří Gymnáziu Pavla Křížkovského a podle toho taky vypadá. Je to takový bezdomovec, který nemá žádnou střechu nad kapotou. Bydlí na školním dvoře, kde má jen své malé parkovací místočko.

Také není nejmladší, i když pořád je celkem ve formě. Každý den nám dováží obědy a navíc jezdí i na výlety se studenty, ale hlavně s námi, s Pištibandem. Nedávno nás dovezl na pištvíkend na Chříbech, kde to bylo super. Bydleli jsme na luxusní faře, byli jsme na túře a na hradě, večer jsme pak zahráli hostům v restauraci a dostali jsme za to spoustu pizz.

Ale to není tak důležité, důležité je totiž hlavně to, že jsme tam samozřejmě přijeli Čmoudíkem a takovou cestu rozhodně v jiném autě než ve Čmoudíkovi nezažijete. Ihned poté, co jsme vyjeli od školy, přestal jet blinkr, ten ale naštěstí po chvíli zase začal fungovat. Potom jsme zjistili, že Čmoudík má taková kouzelná místa, která v ostatních autech představují úložné prostory. Když si do tohoto místa pan učitel Poláček chtěl uložit mobil, propadl se do černé díry a my jsme si už mysleli, že skončil někde na silnici. Naše obavy byly naštěstí zbytečné, neboť mobil jen zapadl hodně hluboko do útrob auta a nám se ho ještě během cesty podařilo vytáhnout.

Na závěr nutno dodat, že na tomto pištvíkendu si Velký Čmoudík právem vysloužil svoji přezdívku, protože většinu cesty dost „čmoudil“. Popravdě jsme se i trochu báli, že na místo ani nedojedeme. Ale zvládl to a dokonce nejen cestu tam, bezpečně nás dovezl také zpátky domů.

POZOR! ČTĚTE VŠICHNI POZORNĚ!
NA ÚČET PIŠTIVOVIN 2201568187/2010
POSLAL NĚKDO 800Kč, ALE DO ZPRÁVY
PRO PŘÍJEMCE NEUVĚDL SVÉ JMÉNO.
NEVÍME, JESTLI JDE O SPONZORSKÝ DAR
NEBO PŘEDPLATNÉ. POKUD JSTE PENÍŽE

Příroda v našich rukou

-2-

povalující se odpady

Milí čtenáři, je tu další číslo Pištinovin a v něm (jistě všemi oblíbený) článek PŘÍRODA V NAŠICH RUKOU. Dnes se tu zaměříme na dobu rozkladu různých odpadků v přírodě, stanovíme nové úholy v naší čtenářské misii a jako bonus objasníme, kam vyhovoval problémovější odpady!

No, myslím, že toho máme hodně co shrnout, takže se pohodlně usadíte, nachávejte pusky pro otáčení stránek a čtěte!

NA ÚČET POSLALI VY, NAPIŠTE NÁM PROSÍM
NA: pistinoviny@provitacreante.cz A DEJTE
NÁM VĚDĚT, JESTLI JDE O SPONZORSKÝ
DAR NEBO PŘEDPLATNÉ. V DRUHÉM
PŘÍPADĚ PROSÍM UVEĎTE I SVÉ JMÉNO.
DĚKUJEME,

-redakce Pištinovin

JAK DLOUHO se co mosklaďa...

Každý z vás, milí čtenáři, byl určitě někdy v lese. Ať už na výletě, lovu nebo třeba zhracem... a každý z vás tam určitě viděl ležet nějaký odpadek. Jestli ne, gratuluji, byli jste svědkem velmi vzácného jevu, ale myslím, že takových je tu potrhomanu.

Když už ale kolem nějakého odpadku jdete, ať si řeknete: „Jaké činné to tu pohodilo?“ A jdete dál NEBO ten odpadek seberete a vyhodíte. Ale kdyby jste jen prošli, napadlo by vás, kolik lidí kolem toho odpadku ještě projde než se mosklaďi? Ne? Tak teď už můžete odhadovat!

A nebo ho sebrat a nelámat si o něm hlavy... !!

Výzva pro odvážné čtenáře

Po dobu (alespoň) jednoho týdne ..

- vyhodím min. 1 polohový odpadek. (nejlépe do speciálního kontejneru)
- se pokusím vyfotovat věci dle přídavné tabulky.

Pro nejodvážnější z vás:

- k této výzvě si přidám i výzvu z minulého čísla.

Alena
Pašová

Na sledovanou
v příštím čísle!

Tabulka s průměrnou dobou rozkladu odpadku ležícího v lese.

Odpadek	Přibližná doba rozkladu
ohryzek jablka, hrušky	16 dní
papír	4 měsíce
šlupka od banánu	5 měsíců
šlupka od pomeranče	1 rok
vlněná ponožka	1,5 roku
krabice od nápoje bez hliníkové fólie (kefiry, čerstvá mléka)	7 let
nedopalek cigarety s filtrem	15 let
plechovka	15 let
igelitový sáček či taška	25 let (nové ekologické tašky se samorozkládacím degradabilním plastem 1 rok)
žvýkačka	50 let
plastový kelímek	70 let
PET láhev, plastová láhev	100 let
alobal nebo tetra-pak s hliníkovou fólií	100 let
jednorázové pleny	250 let
sklo	tisíce let (ale možná nikdy)
polystyren	desítky tisíc let (ale možná nikdy)
struny do sekačky	pravděpodobně nikdy (nové bio struny do 10 let)

Květinářství

ALLIUM (česnek okrasný)

Za latinským názvem *Allia* se schovává česnek sibiřský. Název této rostliny pochází z keltského slova „all“ což znamená „palivý“.

ALLIUM pochází z Himalájí, kde dorůstá výšky okolo 1,5m a květ může mít v průměru až 20cm. V Holandsku se pěstuje již od 16. století.

Okrasný česnek je rostlina s úchvatným kulovitým květenstvím, které může mít barvy světle modré, bílé, fialové nebo purpurové. Je známo více jak 700 druhů této květiny. Barevně převažuje fialová a modrá varianta.

Na lysém velmi pevném stvolu je neobvyklé, husté a kulovité květenství. Květ je složen z několika set drobných kvítků, které postupně nakvétají vždy na delších a delších stopkách, čímž se stále zvětšuje květenství.

PRVNÍ DEN V HAVLÍČKOVĚ BOROVĚ (1.2.2019)

V 8⁰⁰ jsme měli vyjet od školy v Horní. Mojmír však velmi dlouho kopíroval nosy a proto jsme Velkým Čmoudíkem vyjeli až o půl hodiny později. Po cestě jsme nakoupili a potom jeli rozněženou silnicí skrz různé vesničky. Odbočili jsme na silnici směr Havlíčková Borová jenovce, na silnici postupně zastavili: stůbrné anso, sypac, bílá dostárka... a my jsme se radši stocili a jeli jinou cestou. Zkusili jsme ji ale sudy bydlom opravdu neprošli a tak jsme to celí objeli. Jeli jsme tři hodiny a když už jsme byli v Havlíčkově Borově, zjistili jsme, že cesta na

farmu je v podstatě do kopce a rozněžená. Nakonec jsme se sam nějak dohrabali, ale pan Mervol (tak se ten pan jmenoval) přijel až o půl hodiny hodiny později. Vytlačili jsme náklad a začali chystat oběd (ve 3 hodiny?!). Chleba se sýrem... Než jsme vyjeli na běhy, museli jsme se vtipovat. Jeli jsme po polích a pláních až k podniku, ale byla tam jenom louže. Na farmě jsme měli večeři (šestoviny a omáčkou) a rkovšou.

SE SVÝMI DOTAZY A POSTŘEHY SE OBRACEJTE
NA ALŽBĚTU POLÁČKOVOU NEBO PIŠTE NA
EMAIL PÍŠTINOVIN - pistinoviny@provitacreante.cz
SVÉ PŘÍSPĚVKY MŮŽETE ZASÍLAT NA
PistyNoviny@provitacreante.cz
UZÁVĚRKA PŘÍŠTIHO ČÍSLA PÍŠTINOVIN JE
14.3.2019

Knihomolovna

Země Příběhů

varování bratří Grimmů

Bratři Grimmové ukryly do svých pohádek varování. Nastal čas ho objevit

Conner je rozhodnutý, že se do Země Příběhů jen tak nevrátí. Pak ale odhalí tajemné poselství Slavných pohádkářů, a vše je jinak. V doprovodu Natky Husy a spolužačky Bree se vydá na cestu po Evropě, aby rozluštili šifru, díky které budou moci zastavit katastrofu, která Zemi Příběhů hrozí. Ale naopak tráví čas v milovaném pohádkovém světě. Snaží se naučit všemu, co by měla umět, aby mohla převzít po kmotřičce vile její poslání a vést shromáždění šťastných konků. Mezitím se probouzí dřímající zlo. Vojsko francouzské armády, které se před dvěma sty lety pokusilo proniknout do Země příběhů a bylo uvězněno v očarovaném portálu, už konečně tuší, jak z něj uniknout ven. Zúčinná hra o čas Conner, Alex a jejich přátel z obou světů budou muset spojit své síly a zasáhnout...

Usmívající se král silnic Velký Čmoudík - dvorní to vozidlo Pištiklubu.
Foto Bára Machátová k textu uvnitř

Jiným vozům se to musí taktně připomínat
Foto Alena Rašová